

Geniet er maar van!

*Herkenbare
verhalen uit een
jong gezin* →

**Luuk Ikink
& Simone Wijnands**

Geniet er maar van!

*Herkenbare
verhalen uit een
jong gezin*

**Luuk Ikink
& Simone Wijnands**

— Inhoud —

Voorwoord	5
Een kind krijgen is nog niet zo makkelijk	7
Samen naar de supermarkt	15
Het leed dat speeldates heet	23
Een zee aan kots	33
Queen of the machine	41
Slaap, kindje, slaap	49
Zijn we er al?	59
Koop er altijd twee	67
Lang leve de potjes	79
Van twee naar drie	89
Een doorsnee ochtend	97
Een oud huis	113
Toe aan vakantie na de vakantie	123
Een ode aan het washandje	135
Zachtjes aaïen	137
Een gouden lepel	147
Vierkante ogen	157
Zondag is pyjamadag	167
Een bezoek aan het krijspaleis	175
Spetter pieter pater	183
Ze gaan naar school	191
Lang zullen ze leven	199
Dankwoord	207

— Voorwoord —

De periode met jonge kinderen in huis is een intensieve tijd, dat weet iedere ouder. Ze noemen het niet voor niets ‘tropenjaren’. Het is vaak ploeteren met weinig uren slaap. Als je weer eens bij de huisarts zit met een kind dat voor de drieduizendste keer een oorontsteking heeft, als je een vieze onderbroek staat uit te wassen omdat je kleuter weigert op tijd naar de wc te gaan, als je midden in de nacht op je knieën een vloer ligt te dweilen omdat er eentje buikgriep heeft, of als je de spaghetti-tisaus van de muur staat af te krabben omdat je peuter zijn bord met eten heeft weggekeild; ja, dan denk je weleens: waar ben ik in vredesnaam aan begonnen? En als je dan in de supermarkt doodmoe achter een van je kinderen aan het aanrennen bent en er een oud vrouwtje glimlachend toekijkt om vervolgens te zeggen ‘geniet er maar van!’ is je eerste gedachte: donder op.

Maar de waarheid is dat je er inderdaad nú van moet genieten. De periode dat je voor je kinderen moet zorgen, dat je ze ziet opgroeien tot een echt mens, duurt namelijk veel en veel korter dan de periode daarna. Zonder dat je er erg in hebt, zul je steeds meer veranderen in een toeschouwer van hun leven. Je knippert een paar keer met je ogen en ze slaan de deur achter zich dicht, zonder om te kijken. Dat is ook hoe het hoort te gaan. En daarom moet je proberen die momenten, ook de moeilijke, zo veel mogelijk te koesteren. Want voor je het weet, liggen die tropenjaren achter je. Krijg je geen plakkerige kwijlkusjes meer op je wang, lopen ze niet meer aan de hand met je naar school en kruipen ze ’s nachts niet meer stiekem bij je

onder de deken als ze het koud hebben in hun eigen bed.

Een tijdje geleden keken we oude filmpjes terug van toen onze oudste zoon ongeveer anderhalf was. We schrokken ervan hoelang geleden dit alweer voelde. Die alledaagse momentjes: ze waren als water door onze vingers weggesijpeld. Verloren in de hectiek van alle dag. Waarom dit boek? Zodat we zelf niet vergeten te genieten van die kleine ogenblikken, die op het moment zelf misschien onbelangrijk lijken, maar uiteindelijk de basis vormen van alles. En die voor jou, als mede-ouder in de drukste jaren van je leven, waarschijnlijk heel herkenbaar zullen zijn. Geniet er maar van. Maar écht.

Een kind krijgen

**is nog niet
zo makkelijk**

Luuk

Het krijgen van kinderen stond nou niet bepaald hoog op mijn bucketlist. Een keertje naar Real Madrid-Barcelona, uiteten in een restaurant met een Michelinster en een telefoon zonder barst in het scherm wel. Tot m'n vijftiengste had ik überhaupt nog nooit nagedacht over het achterlaten van nageslacht op deze wereld. Tuurlijk, ik had al een aantal jaren een relatie met Simone, maar ons huis was sowieso veel te klein om er kinderen in groot te brengen en koters zouden ook wel een enorme stoorzender zijn bij het uitvoeren van mijn favoriete hobby: slapen. Zie hiervoor het hoofdstuk 'Slaap, kindje, slaap'.

Toch wist ik wel dat het ook in onze rustig voortkabbelen-de relatie ooit een gespreksonderwerp zou worden. We hadden inmiddels een groter huis, we waren zelfs getrouwd en mijn telefoon had allang geen barst meer in het scherm. En dus gingen we er steeds vaker over praten. Hoe zou het zijn als we kinderen zouden hebben? En we hadden een kamertje over, dat zou toch niet voor altijd een kantoor blijven? Wat hadden wij nou aan een kantoor? We werkten niet als consultants en leefden tevens niet in 1978. Ik moet zeggen dat mijn kinderwens nog steeds niet echt enorm was aangewakkerd, maar Simone bleef rond die tijd verdacht vaak bij de slabbetjes en babysokjes staan en ik voelde ook wel aan dat het flauw zou zijn als mijn onverschilligheid over het hele gebeuren haar moederschap in de weg zou staan.

En zo kwam het dat we het, toen ik negenentwintig was, maar eens gingen 'proberen'. We wilden het allebei min of meer en zoals bij mijn meeste beslissingen dacht ik ook hier: we zien wel wat er gaat gebeuren.

Maar er gebeurde niks. En dus zaten we als twee wiskundigen aan de keukentafel te rekenen. We namen de eerste dag van de laatste ongesteldheid, telden daar het aantal dagen van de cyclus bij op, gingen vanuit daar weer veertien dagen terug in de tijd en tada: ovulatie is *in the building*. Nu hadden we elke maand een datum waar we ons op konden richten. Sterker nog, meerdere data, want de meest vruchtbare dagen zijn de dag van de ovulatie en de twee dagen ervoor. En twee dagen erna ook nog. En ook nog eens vijf tot drie dagen ervoor. Eigenlijk ben je best een lange periode vruchtbaar, wat het ook verdomd irritant maakte dat er nog steeds niks gebeurde.

Zelf vond ik dat wel vervelend, maar het krijgen van kinderen was voor mij nog steeds behoorlijk abstract. Ik kon me er eigenlijk niks bij voorstellen en had er stiekem ook niet eens zoveel moeite mee dat het allemaal zo lang duurde. En ons leven was nu toch ook prima?

*Nu hadden
we elke
maand een
datum
waarop we
ons konden
richten*

Desondanks stond ik anderhalf jaar na de start van dit zwangerschapsproject voor de schuifdeuren van het Tergooi mc in Blaricum. Een plastic potje diep in de jaszak gepropt, want het moest 'warm' blijven. Na een week kwam de uitslag: mijn zwemmers waren een stuk langzamer dan gebruikelijk en als ze al de overkant van het bad bereikten, dan waren ze zo uitgeput dat ze absoluut niet meer op de kant konden klimmen. Nou, dan weten we dat ook. We hadden een aantal weken ervoor tijdens een vakantie in Valencia al uitgebreid besproken hoe ons leven eruit zou komen te zien zonder kinderen. Simone met een hoop verdriet, ik met mijn pragmatische brein vooral in praktische oplossingen denkend.

Die oplossingen konden we nu, nu duidelijk was dat zwanger worden eigenlijk veel te lastig zou worden, in de praktijk gaan brengen, vond ik. Lekker samen uiteten bij dat restaurant met Michelinster en misschien wilde Simone ook wel mee naar Real Madrid tegen Barcelona.

Halverwege januari werd duidelijk dat ik Lionel Messi voorlopig niet zou zien voetballen. Na het onderplassen van een stuk of wat predictorsticks was er geen ontkomen meer aan. Simone was zwanger! En terwijl Simone de halve HEMA begon leeg te kopen en online naar wiegjes en rompertjes begon te zoeken, daalde bij mij langzaam het besef in dat ik toch echt vader zou gaan worden.

Simone

Het was eind december en we waren een weekje in Valencia met zijn tweeën om aan verplichte kerstdiners te ontsnappen en alvast wat vitamine D op te doen. Daar ontdekten we een piepklein restaurantje waar alleen maar locals zaten. En je weet, als het vol zit met locals, dan is het eten goed. Maar we kwamen er ook achter dat voor toeristen het eten ook duur is. Extreem duur, in ons geval. De vriendelijk lachende eigenaar van het restaurant prees ons een huisgemaakt visgerecht aan, dat zonder prijs op de kaart stond. Dat had natuurlijk al een indicatie kunnen zijn, maar omdat we ons niet wilden laten kennen en gemoedelijk wilden blenden met de lokale bevolking, bestelden we het gerecht in gebrekkig Spaans.

Het eten kwam, het was prima, de eigenaar knikte vriendelijk onze richting op en sloeg zijn vaste gasten in een hoek van het restaurant op de schouder, onderwijl lachend en pratend. Toen ik een beetje begon te gapen (die Spaanse tijden matchen slecht met mijn biologische klok), vroegen we om de rekening (wat is dat ook alweer in het Spaans?), die op een schoteltje aan ons werd geserveerd. Of we even driehonderd euro wilden afrekenen. Ik verslikte me in mijn laatste slokje koffie. We waren het er direct over eens dat je in dit geval maar één ding kunt doen. Zonder blikken of blozen betalen en het er nooit meer over hebben. We hebben het er overigens nog heel vaak over.

De volgende dag, wandelend door een park, moesten we er nog om lachen. Maar al snel hadden we ook een serieuzer gesprek. Over kinderen. Toch maar mazzel dat we geen kinderen hadden, want dan kon je tenminste nog eens een paar honderd euro stukslaan in een restaurant. Ik

*Of we even
driehonderd
euro wilden
afrekenen*

zei het, maar met een zwaar gemoed. Inmiddels waren we al een jaar aan het proberen om een kind te krijgen. Zoals iedereen die besluit om aan kinderen te beginnen, waren we in het begin nog positief gestemd. Ik gooide de pil, een beetje zenuwachtig, maar vooral verwachtingsvol, weg. De kans dat het meteen de eerste keer raak zou zijn was klein, maar ook niet ondenkbaar. Het was niet raak. En de maand erna ook niet. Voor de zekerheid deed ik wel een test, waarna stevast mijn ongesteldheid volgde. Elke vruchteloze maand die volgde maakte de teleurstelling groter en het aanvankelijke enthousiasme ebde verder weg met elke negatieve test. Tot we opeens een jaar verder waren en door een park in Valencia liepen.

‘Ik denk dat we verder moeten gaan kijken en ons laten onderzoeken,’ zei ik. ‘En dat we misschien wel rekening moeten houden met het feit dat het nooit gaat lukken.’ Luuk knikte. ‘Dan gaan we dat gewoon doen.’ Ik voelde opluchting. En ik besloot het verlangen naar een baby even op te schorten. Ook als het anders zou lopen, zouden we eruit komen. Ik had me altijd voorgesteld dat ik ooit moeder zou worden. En hoewel ik opeens beseftte dat ik dat idee misschien wel los zou moeten laten, voelde ik tegelijk heel sterk dat we er ook wel uit zouden komen als het uiteindelijk niet zou gebeuren. Het zou moeilijk worden, het zou lang kunnen duren, het zou misschien veel vergen van onze relatie en voor verdriet zorgen, maar uiteindelijk zouden we samen onze weg vinden. Dat wist ik zeker.

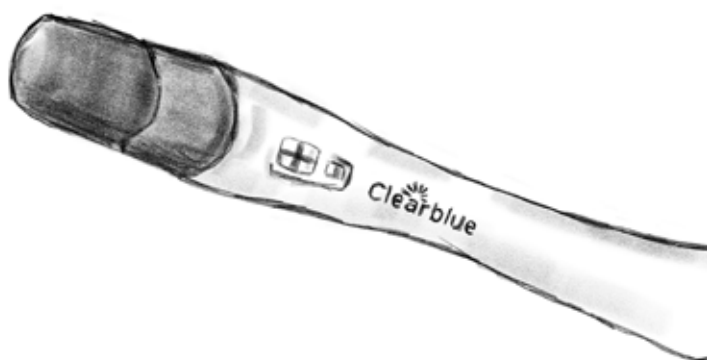
*Even een
kwakkie
inleveren
en gaan
met die
banaan*

Bij thuiskomst maakten we direct een afspraak bij de huisarts, die ons doorverwees naar het ziekenhuis. Zo’n onderzoek start altijd eerst bij de man, omdat dat het minst complex is. Even een kwakkie inleveren en gaan met die banaan. En toen... een dag voor we de uitslag bij de huisarts zouden krijgen van dat eerste onderzoek, had ik opeens een positieve test in mijn handen. Ik deed er nog eentje, omdat ik mijn ogen niet kon geloven. En daarna nog een, en nog een en nog een. Allemaal positief.

Inmiddels zijn we bijna tien jaar verder en drie kinderen rijker. En blijken we al met al toch een stuk vruchtbaarder dan gedacht. Maar ik denk nog vaak terug aan dat moment daar in dat park. Toen we even op dat kruispunt stonden. Mijn moeder

zegt altijd 'kinderen zijn niet zaligmakend'. En dat is zo, zij kan het weten, ze heeft er twee. En als ik er lang en hard over nadenk, kan ik ook veel meer redenen opnoemen om geen kinderen te krijgen dan wel. Ze slurpen je geld op, verwoesten je interieur, slopen je nachtrust, vragen continu aandacht, moeten overal heen worden gebracht, laten hun schoenen en speelgoed slingeren en ga zo maar door.

En toch en toch en toch. Twee van die kleine armpjes om je heen, zo'n zacht wangetje tegen jouw wang aangeplakt: het is het allemaal waard.

Samen

**naar de
supermarkt**

Luuk

Ik ben dol op boodschappen doen. Dat komt omdat ik het altijd zie als een ijkpunt van de dag. Opstaan, boterhammen smeren, ontbijten, aankleden, geruzie tussen de twee oudste kinderen, een glas melk dat omvalt, de hond die een krantenbezorger door de ramen ziet en door het lint gaat... De dag begint elke keer weer ongelooflijk hectisch. Maar als de kinderen dan naar school zijn gebracht en de jongste veilig in z'n wandelwagen ligt te brabbelen, dan krijg je dat euforische gevoel van rust. Hetzelfde gevoel dat je krijgt wanneer je drie drukke kinderen al kwebbelend in hun autostoel zet. Babbeldebabbel, ga nou zitten, babbeldebabbel, doe je gordel om, babbeldebabbel, let op je vingers, babbeldebabbel en knal. Dicht die deur.

Dat rustmoment, die heerlijke vijf seconden waarin je – met de kinderen vastgeketend in een tamelijk geluidsdichte cabine – je even in je eigen stilleretraite waant, dat gevoel kun je ook krijgen tijdens het doen van de boodschappen. Boodschappen doen is namelijk een uitje. Een activiteit. 'Heb je nog wat leuks gedaan vandaag?' 'Met papa boodschappen gedaan.' 'O, leuk!' Elke leeftijd heeft z'n eigen modus operandi. Kan je kind nog niet lopen, dan is het makkelijk: je klikt je kind in de wandelwagen en gaat op pad. Alle boodschappen gaan onderin, een rugzak op je rug en gaan met die gratis banaan van de groenteboer. Als je wallen niet al te groot zijn, vallen bewonderende blikken je ten deel. Er zijn vertederde oudjes, pubers vinden je baby 'supercute' en collega-ouders knikken je toe, als waren we Harley-Davidson-rijders. Tip: neem de lange route van huis

naar de supermarkt en rij vervolgens rustig door alle gangen, ook al heb je alleen een pak melk nodig. Hou altijd in gedachten dat je iets leuks doet met je kind, een uitje. Geniet van dat idee en die rust.

Zodra je kroost kan lopen, ligt trammelant vanzelfsprekend op de loer. Verankeren in een wandelwagen kan dan niet meer, want de verleidingen van de supermarkt zijn te groot. Ga met je 2+-kind altijd(!) op tijd weg van huis. Als je tot halftwaalf de tijd hebt om je weekendboodschappen te doen, ga dan gerust om halfnegen de deur uit. Ga je met meer dan één kind, plak er dan een halfuur per kind aan vast.

Wanneer de schuifdeuren openzoeven, is attractiepark Supermarkt geopend. Rennen en schreeuwen is verboden, maar wil je kind zo'n klein karretje om zelf boodschappen in te doen? Helemaal prima. Toch is het best lastig als je kind er met zo'n sjeeswagentje vandoor wil gaan. Heel gezellig is het continu corrigeren daarvan niet, maar je wilt ook niet dat je zesjarige dochter de ijzeren voorkant van het karretje in het scheenbeen van buurvrouw Corrie van tachtig parkeert.

*De
winkelkar is
in essentie
een soort
cabrio-
gevangenis*

Gelukkig zijn er ook grote varianten van de kleine karretjes en dat is de oplossing voor elk supermarktprobleem. De winkelkar is in essentie een soort cabriogevangenis, waar de kinderen grappig genoeg met veel plezier in gaan zitten. Als het even kan, installeer ik de twee jongsten in de winkelkar, die van anderhalf in dat klapstoeltje voorop, die van zes gewoon midden in de kar tussen de boodschappen. Zij is de bewaker en moet ervoor zorgen dat de boodschappen niet gestolen worden.

Een taak! Een uitje! Onze oudste van negen mag dan helpen scannen. Het mooie van dit systeem is dat je dan weer diezelfde rust creëert als wanneer je boodschappen doet met de wandelwagen. Er is ultieme controle, je kroost kan geen kant op en ze hebben nog wat te doen ook.

Laat je niet verleiden tot het kopen van snoep, neonroze frisdrank of zo'n tijdschrift met plastic zooi in een cellofaantje. Ze mogen per slot van rekening blij zijn dat jij ze hebt meegenomen naar deze reallife speeltuin. En het mooie is: morgen gaan we weer!

Simone

Boodschappen doen is niet mijn ding. Voordat de kinderen er waren, had ik er al een hekel aan. Het probleem met de supermarkt is dat ik het overweldigend vind. Die grote schappen, rijen vol producten, zie daar maar eens uit te kiezen. Natuurlijk maak ik van tevoren wel een lijstje, maar als ik daar dan sta en opeens moet kiezen tussen dertig verschillende soorten pasta, dan weet ik het niet meer.

Daarnaast zie ik altijd allerlei spullen waarvan ik opeens denk: dat is ook wel handig om te hebben. Zoals extra schoonmaaksponzen. En hadden we eigenlijk nog wel chloor? En deze ambachtelijke pindakaas met citroengras, die is leuk om te proberen! Voor ik het weet, loop ik te slepen met een uitpuilend mandje, want ik had een mandje gepakt en geen wagentje omdat ik dacht dat ik niet zoveel boodschappen zou doen. Ook

ben ik heel klein en dat is erg onhandig tijdens het boodschappen doen, want je kunt nooit bij het bovenste schap.

En dan de mensen in de supermarkt. Vooral de exemplaren die heel langzaam rondschuifelen met hun karretje en dan net heel lang stil gaan staan voor het schap waar jij moet wezen omdat ze misschien niet kunnen kiezen – zoals ikzelf dus eigenlijk. Bloedirritant.

Je begrijpt, in mijn eentje naar de supermarkt is al een heel ding, maar met kinderen erbij heb je pas echt feest. Want zie je nog maar eens te concentreren op zo'n ingrediëntenlijst als je aan de ene kant een jengeland kind hebt dat honger heeft terwijl je het andere kind inmiddels kwijt bent geraakt in een duister gangpad waar een klein televisieschermpje is waarop allerlei onbegrijpelijke spelletjes gedaan kunnen worden. En er moet natuurlijk op eens geplast worden, terwijl je voor vertrek nog dertig keer hebt gevraagd of ze echt, echt, echt niet moet. Van iedere winkel in de buurt hebben we het toilet inmiddels wel een keer gezien.

*Ik rook
net aan een
zeepje dat op
een tafel in
de winkel lag,
toen er opeens
een odeur
van poep
voorbijdreef*

Het dieptepunt qua naar de wc moeten in een winkel bereikte ik trouwens toen ik een keer met mijn ouders en kind naar een paar winkels moest bij ons in de buurt. We hadden al het een en ander gehaald toen we nog even naar binnen gingen in de winkel van een moeder die ik kende. We snuffelden wat rond en kletsten even over de kinderen. Ik rook net aan een zeepje dat op een tafel in de winkel lag, toen er opeens een odeur van poep voorbijdreef. Ik haalde mijn neus een beetje op; misschien was er iets mis met de riolering in het pand? Ik

LUUK IKINK EN SIMONE WIJNANDS NEMEN JE MEE IN HUN CHAOTISCHE, MAAR GEZELLIGE GEZINSLEVEN MET DRIE KINDEREN, EEN HOND EN EEN KAT.

Zoals iedereen met jonge kinderen weet, is dat leven vol, druk en ja, natuurlijk ook zwaar. Toch krijgt iedere ouder met enige regelmaat te horen: geniet er maar van nu ze nog klein zijn. Irritant? Misschien. Waar? Honderd procent! Het is belangrijk om oog te houden voor de leuke momenten. In humoristische verhalen geven Luuk en Simone ieder hun eigen kijk op onderwerpen die elke ouder herkent, van slapen tot speeldates en van zwemles tot de was.

'Veel geploeter en nog meer liefde: Luuk en Simone beschrijven het ouderschap op herkenbare, grappige en realistische wijze.'

Vivienne van den Assem

'Of je nou midden in de tropenjaren zit, het je voorland is of je er lachend op terugkijkt: deze verhalen zijn om van te genieten!'

Marieke Elsinga

Luuk Ikink en Simone Wijnands ontmoeten elkaar tijdens hun studie Journalistiek. Simone is radio- en podcastmaker, onder andere van de podcast *Podnataal*. Luuk is presentator van *RTL Boulevard*.

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
MOS**

NUR 850
KOSMOS UITGEVERS,
UTRECHT/ANTWERPEN